



זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת ויקהל פקודי - פרה-מברכים
כ"ג אדר תשע"ב
גליון תקנ"ז

זמני כניסת ויציאת השבת

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	
בני ברק	6:27	5:27	7:03
ירושלים	6:25	5:12	7:06
בארא פארק	6:08	4:49	6:20

מברכים החודש. ר"ח ביום שב"ק הבעל"ט
מולד ניסן: אור ליום ו' שעה 19:33 - 2 תלקים

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו' (לה, א)

ולכאורה צריך להבין הלשון ויקהל, הרי כל התורה כולה שמשנה רבינו לימד את כלל ישראל, היה בקהילה שמקודם לימד את התורה הק' לאהרן ולבניו, ואח"כ לזקנים, עד שנקהלו כלל ישראל לשמוע התורה מפי משה רבינו, ומה מדייק כאן הכתוב ויקהל משה.

ובתורה איתא פשטים עד אין סוף, ונראה לבאר הענין על פי מה שכתוב ברש"י הק' שענין זה היה ממחרת יוה"כ ע"כ.

שאחר שירד מן ההר אל העם עם הלוחות שניות, כמובא בספ"ק שאז עשו כלל ישראל תשובת המשקל ממה שעשו מקודם ברדתם מן ההר עם הלוחות הראשונות ואז קרה מה שקרה, וכן ג"כ בפעם הזה ניסה הס"מ שהוא השונא האמיתי נחש הערמומי וכל כוחו שוב פעם להכשיל ולהטות את כלל ישראל בחטא רח"ל, אף כאן בפעם הזאת לא הצליח בזה, משום שכבר הכירו את מעשיו ממה שעשה להם בפעם הקודמת, דאז היו החשיכות והיבלבולים גדולים עד למאוד, דמצד אחד עמד הלינקער והראה להם מיטתו של משה שמולכים אותו בשמים, דהיינו שהוא כבר נסתלק ואיננו כי לקח אותו אלוקים, כמובא בחז"ל ובמדרשים, ומצד שני היה הערב רב שעשו צרות לכלל ישראל במעשיהם, והניסיון היה כ"כ מר ונמהר מכל הצדדים, ומרוב עירבוב הדעת לא עמדו בניסיון הקשה רח"ל.

ולכן עכשיו כבר הכירו בפעם הזאת היטב את הנחש הערמומי ואת מעשיו ולא הלכו אחריו, וביוה"כ זה שעבר עליהם, עשו תשובה אמיתית תשובת המשקל ונתחזקו כלל ישראל באמונה ויאמינו בה' ובמשה עבדו, ולא זזו מאמונה זו בהש"י ומשה רבע"ה ומכל הצדיקים, ומרומז בזה לא רק מהצדיקים שבאותו הדור, אלא כל הצדיקים עד סוף כל הדורות מרן הבעש"ט הק' ותלמידיו הק' זיע"א.

והיה אז התגלות דיום הכיפורים, א גיוולדיגע יום התשובה, ולא הרפו כלל ישראל, הגם שהס"מ היה שוב פעם בפעולותיו להכשיל כלל ישראל בצרות רבות וניסיונות קשים ומרים, לא הצליח במעשיו וכלל ישראל ידם על העליונה וניצחווהו, והיה אצלם א ריכטיגע לעכטיגע יום הכיפורים בתשובה אמיתית.

ולמחרת יום הכיפורים כשירד משה רבינו מן ההר אל העם וראה את כלל ישראל עוסקים בתשובה ובמעשים טובים ובאמונה שלימה ראה שפנים חדשות באו לכאן, כשראה זאת משה רבע"ה, מיד "ויקהל משה" בלשון חיבה, שחיבה יתירה נודעת להם באותו זמן בעיניו של משה, מאחר שראה איך שעם ישראל נתחזקו בתשובה אמיתית ובאמונה שלימה.

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

מוצ"ש ויקהל פקודי תש"ע
בארא פארק - ארה"ב

וזהו שמדייק הכתוב כאן "ויקהל משה", דייקא כאן היה בחיבה מיוחדת מאחר שראה את כלל ישראל אזוי זיס און לעכטיג שנתברכו במאוד פנים, אז הקהילם כולם כאחד את כל עדת ישראל בכללות ובפרטות בחיבה יתירה.

אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם, ששת ימים תעשה מלאכה וגו' (לה, א-ב)

לכאורה מאחר שכתוב אשר צוה ה' מוזבן שלכן צוהו ה' בשביל לעשות אותם, ומה מדייק הכתוב במה שכתב לעשות אותם.

והנראה עפ"י הידוע מהרה"ק בעל החידושי הרי"ם זי"ע שפירש "אלה הדברים אשר צוה ה'" קאי על למעלה מה שכתוב ויקהל משה, דהיינו שעשה משה אסיפות וקהילות לכלל ישראל ללמד תורה ולחזק אחד את חברו, ואיש את רעהו יעזרו ולאחי יאמר חזק, ועל זה אמר הכתוב "אלה הדברים אשר צוה ה'", דהיינו לעשות קהילות קהילות באסיפת מריעים, ע"כ.

ולפי"ז אפשר שהכתוב ממשיך "לעשות אותם" משמעו בכל הדורות לכל עת ובכל זמן, לעשות אסיפות וקהילות ולהתאחד עם ישראל כאיש אחד בלב אחד.

ועי"ז נזכה לתשובה שלימה ולהתרוממות הדעת, וכשאינן דעת הבדלה מנין ומידה טובה מרובה כשיש דעת אז זוכה להבדיל בין הקודש לחול ומשתוקק להידבק אף ורק בקודש.

וכל זה מרומז בתהילים (פרק קכ"ב) שיר המעלות לדוד הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, ורצ"ל דאז כשישיבים שבת אחים גם יחד, הרי זוכים לכשמן הטוב על הראש שמרומז על השפעות טובות ברז"ג, מי שם צוה ה' את המרבה חיים עד העולם, שע"י האחדות הרי הקב"ה מצוה את כל הברכות וכל הישועות טובות עד עולם.

ועזה"ד ממשיך הכתוב "ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קודש וגו', דבא הכתוב ללמדנו ענין אסיפות מריעים בשבת אחים גם יחד שהוא שייך לכל עת ולכל זמן, הן בשב"ק והן בחול, וזהו פירוש, "ששת ימים תעשה מלאכה", שעל אף דבימות החול כ"א טרוד במלאכתו על המחיה ועל הכלכלה, זה בכה וזה בכה, בכל זאת לא ימנע עצמו מלהתאסף אף בימות החול באסיפת מריעים ושבת אחים, "וביום השביעי יהיה לכם קודש", דהיינו האסיפות ושבת אחים יקיימו זאת ביתר שאת וביתר המשר בעמ' ב'.

דברי תורה

ממורינו הנה"צ אב"ד דקהילתנו שליט"א

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל (לה, א), ברש"י למחרת יוה"כ היה, לכאורה מה בעי רש"י בזה, וכן יל"ד למה אמר כאן בלשון ויקהל משה מה שלא אמר כן בשאר הצווים, ואפי' בפרשת קדושים שפירש"י שם פרשה זו בהקהל נאמרה, לא כתיב ויקהל משה אלא דבר אל כל עדת בני ישראל, וי"ל עפ"י מאמר אא"י הרה"ק מרן הרמ"מ זיע"א על מה שקוראים העולם את יום מחרת יוה"כ "גאט'ס נאמען" [שם ד'] ואמר שהכוונה בזה עפ"י המסופר מהרה"ק מרן ר"ד מלעלוב זיע"א על מלמד שלימד תינוקות של בית רבן לקרוא התיבות, ולימדם כי כשיש שני יודי"ן זה אצל זה קורים שם ד', והתינוק כשהגיע לסוף פסוק וראה שני נקודות זה על זה והם נראים כשני יודי"ן קרא שם ד', העיר לו המלמד על כך, ואמר לו כלל זה יהיה בידך כשישני יודי"ן הם זה לצד זה הרי זה שם ד', אך לא כן אם יו"ד אחת מעל השני הרי זה סימן המפסיק, ובכן אמר הרה"ק ר"ד זיע"א הכוונה כשישני יודי"ן [היודים] הם זה לצד זה באהבה ואחזה הרי זה שם ד', אך אם חלילה יהודי מתנשא מעל חברו הרי זה מפסיק ומפריד השראת השכינה ר"ל, כי האחדות מביאה השראת השכינה, ע"כ, ועפ"י אמר הרה"ק הרמ"מ זיע"א כי למחרת יוה"כ הרי כלל ישראל נמצאים זה בצד זה כמעלה ומדריגה אחת, כי כולם נקיים מחטא ועון שנתכפר להם ביום הקדוש, ולכן יאה ונאה ליום הזה להיקרא בשם ד', כי כשאין שינוי הדרגות בין בני ישראל הוא הזמן הראוי ומוכשר להשראת השכינה, עכת"ד, ולטעם זה אולי י"ל בעוה"י"ת הרמז שכתוב כאן ויקהל משה שכולם נקהלו ועמדו זה אצל זה, כי זה היה למחרת יוה"כ וכולם היו במדריגה אחת וזמן קהילה לכל, לכן היה אפשר להקהיל כולם כאחד בזמן נעלה כזה.

המשך בעמ' ב' כזה.

עז, בשירות ותשבחות וליתן שבח ושירה לקל אשר שבת ברא, ועי"ז נזכה לכל הישועות ברו"ג.

יעזור הקב"ה שנזכה לתשובה באמת ומאבה ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם, ונזכה להתקרב לאבשיב"ש ולהיות דבקים בשמחת קיום התנומ"צ והתמדת התורה, ותמיד נהיה מיט א גזונטע אידישע שמחה, שזה מרומם את הנפש ומקרבנו לאבשיב"ש, עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה, בשמחה ובטוב לבב מרוב כל.

שבת מברכין חודש ניסן

החודש הזה לכם ראש חודשים, ומובא בספח"ק שיווד בחודש זה ניצוץ אור חדש של התחדשות, ואפשר להתחדש כברי' חדשה ממש, וממובא בשם הגאון **מיוולנא** ועוד צדיקים זי"ע (ועיין **אגרא דכלה' - פקודי, זאת זמחן-בא**) שפירשו את הכתוב **"החודש הזה לכם ראש חודשים"**, דכל יום מימי החודש הרי יש בו קדושת ראש חודש, וזהו "החודש הזה לכם" דהיינו כל ימי חודש ניסן "ראש חודשים", שיש בו קדושת ר"ח, וכדאיתא במתני' (שקלים ג.) באחד באדר משמיעין על השקלים ובאחד בניסן התחילו בתרומה החדשה ומקופה החדשה, הרי דימים אלו הוא זמן של התחדשות בכל העניינים עולם שנה נפש, ומסוגל בימים אלו להזדכך ולהדש את עצמו ולזכך את החומר לצורה להופכו למולו טוב.

ולחבין למה דווקא בחודש ניסן או הוא הזמן להתחדשות ולהיבראות מחדש, עפ"מ דאיתא בגמ' (ראש השנה יא.) מחלו' בין רבי אליעזר ורבי יהושע, ר"א אומר בתשרי נברא העולם ור"י נחלק עליו דבניסן נברא העולם, ע"ב. ואפ"ל שאלו ואלו דא"ח, ולא נחלקו כלל, דהן אמת שבתשרי נברא העולם בגשמיות ובחיצוניות למשל האדם ולהבדיל בהמונת וחיות, וכן עזה"ד כל העולם כולו, ובניסן נברא העולם ברוחניות ופנימיות הדברים, דהיינו כוח הרוחני שבאדם וכוחותיו הנעלים, וכן בחיות ובבהמות, ובד"מ שבתשרי נברא נמר, נשר, צבי, אריה, ובניסן נברא כוחותן הפנימי דהיינו עז כנמר וקל כנשר רץ כצבי וגבור כארי, וכמו"כ בדומם, עד"מ בנין ביהמ"ד שהבנין כשלעצמו בגשמיות ודבר זה נברא בתשרי, אבל חלק הקדושה שבו שבא מכוה התורה ותפילה נברא בניסן, ולכן עבודת האדם בהאי עלמא להוציא כוח הרוחני שבכל דבר בד' יסודות

שיחת קודש

המשך מעמ' א'

הבריאה ארמ"ע (אש רוח מים עפר) ולהכניס מולו לקדושה, וכל העבודה הנ"ל החל לאחר חטא עץ הדעץ, דלפני חטא עה"ד הרי היו הכל מולו טוב עולם התיקון בלא שום דע כלל, ואף הגשמיות היה מולו רוחני, אלא לאחר החטא שעולם חשך בעדינו, מאז אדם לעמל יולד לברר כל חלק הטוב ולזכך לקדש ולטהר את כל העולם כולו.

ולכן דווקא בחודש זה שנברא חלק הרוחני של העולם או הוא הזמן שמקבלים כוחות חדשים להדש את עצמו כברי' חדשה, דהרי הנשמה היא החלק הרוחני שבאדם והגוף הוא החלק הגשמי שבו, וכנ"ל שבחודש זה נבראו כל החלקים הרוחניים שבעולם, לכן בכוחו להגביר החלק הרוחני על הגשמי, דהיינו חלק הנשמה שבו על חלק הגוף שבו ולהיבראות מחדש ממש.

חודש של התחדשות

מאז בריאת העולם, חודש ניסן הוא חודש של התחדשות, יציאת מצרים שבחודש זה, הרי גאולה חדשה בעבר ובהווה שבכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, כאו"א מהממצרים שלו ולהיגאל עצמו מחדש.

כמו"כ הקמת המשכן שבוה החודש הרי הי' התחדשות כביכול להקב"ה על השדאת השכינה בתוכינו, שזה ממש תיקון השלם ועלי' לכל כלל ישראל, ואין לך שמחה לפני הקב"ה מיום הקמת המשכן (מגילה י:).

וכן בזה החודש התחילו עם ישראל להקריב קרבנות לה', קרבן פסח וכן קרבנות הנשיאים שבחודש זה, וזה הנחת רוח וריח הניחוח לה'.

ולכן החכם עיניו בראשו, לנצל כל רגע מחודש זה, כל כולו קודש להשי"ת, ועי"ז נזכה להתחדשות אמיתית, וכנ"ל שהחודש הזה הוא הראש לכל חודשי השנה, כמו שתפקיד הראש הוא ליתן חיות לכל איברי האדם, כן חודש זה הוא החיות לכל חודשי השנה.

וכידוע מהחזוה **הק' מלובלין** זי"ע שבי"ב ימים הראשונים של חודש ניסן רשם לעצמו כל מאורעות השנה **יום לחודש יום לחודש**, וכידוע שבשנתו האחרונה לימי חייו רשם, עד ליום ה' שמרמו על חודש מנחם אב שהוא החודש החמישי שבו נסתלק הרה"ק מלובלין זי"ע.

הרי בחודש זה מונחים כל החיות והמחות הרוחניים שבכל השנה, ואשרי האיש שיקדש עצמו בחשבה דיבור ומעשה ויזכה עי"ז להתחדשות בעבורה"ש.

וכידוע מהרה"ק מברדיטשוב זי"ע שמפורים עד פסח בשלושים ימים אלו צריך כאו"א מישדאל לצאת מהממצרים שבו הוא שרוי, עד בהגיעו ליו"ט פסח יזכה לגמרי ליצימ"צ, ע"ב.

ולכן צריך לנצל קדושת ימים הללו, בקדושה וטהרה להיות מוסיף והולך בכל יום עד שיזכה להכנס לחג הפסח כדבעי, דהרי רק לאחר שיצאו ממצרים אז זכו לחג הפסח וכימים ההם בזמן הזה, לאחר שיוזכך לגמרי בימים אלו יזכה לאור הגדול דיו"ט פסח, ירחם המרחם ישמור המרחם עלי ועכ"י.

ובפרט בימים אלו שאנו נמצאים עדיין בחודש אדר שמרבים בו בשמחה ויורד עדיין כל ההשפעות לחודש זה, ומאידך גיסא כבר סמוך ונראה לחודש ניסן חודש אשר ישועות בו מקיפות, אז בוודאי הזמן המסוגל לעלות ולהתעלות דרך העולה בית א-ל.

יעזור הקב"ה שנזכה כולנו לכשר'ע ליכטיגע פרייליכע פסח, און א כשר'ן ליכטיגן פרייליכן תמיד, שנזכה ליציאת מצרים כאו"א לפי בחינתו ומצבו, ונזכה עוד בזאת השנה לאכול מן הזבחים ומן הפסחים בבנין ביהמ"ק מיט א זיסן אופן אויף אייביג.

דרוש ופילפול

ל"שבת פרה" מאת: ה"ה מ.ג.

מעלות יתירות עשו בטהרת חטאת (רמב"ם הל' פרה אדומה) אי' בא המפרשים דחול' תקנו מעלות אלו משחיטתו ואיך זכיה מרוק לשון הרמב"ם שמעלות יתירות עשו בטהרת חטאת, והוא לשון הש"ס, לענין טהרה יתירה דקרי פרה בשם חטאת, ופי' הרע"ב דתקנו לה רבנן מעלות יתירות שלא יזולו בה, וברע"א (פרה) כ' ומפני זה כשמפרישין חכה השורף את הפרה מפרישין אותו ללשכה מוכנת בעזרה, וכן פירש רש"י הק' (ביומא) מורחית צפונות כל עזרה היתה אבל בתוס' כתבו דהלשכה בהר הבית.

מעלות יתירות בפירוש הגר"א (הגהות) אי' ואתם מעלות היו רק בתענוקות אמנם הקדוש צריך להיות גדול מה"ת ודחינן הני מעלות דחששא דרבנן מפני דין תורה דאין קטן מקדש. (ובחזו"א פרה ו) בדברי הגר"א, נראה דאין כוונתו לדברי ר"י, דהא ר"י וחכמים לא פליגי אלא דאי נגע באפרה המושומר, אבל באפר שקדש ודאי נגע אלא כוונתו נראה דמפרש דנטול ומקדש היינו גדול בעלמא - הטהור לחטאת וכמו שפי' התו"ש זי"ע וז"ל יהיה טמא.

ולכא' למה לא עשוה ע"י תינוקות ואף דבעינן גדול לקדוש - מ"מ אפשר לגדלן - עד שיהיו בני י"ג משם דאפר אין מקבל טומאה מהתורה כתבו בתוס' זבחים ק"ג ד"ה מעלה שגם ר"ל מודה שדבר זה שעשו את החצירות ע"ג הסלע אינו אלא מעלה שעשו בפרה ואינו מעיקר הדין וא"כ קשה מה רצה ר"ל להביא ראיה לשיטתו מבריייתא זו שאינה אלא משום מעלה, ובאירו שסבר ר"ל שאם לא ירד המבול לארץ מודה שהאנשים שהיו בא"י מתו מחמת ההבל. וכתב למטה יהודה (עמ' ק"ג) שלכך כתבו התוס' שגם ר"ל עשו את החצירות על גבי הסלע רק משום מעלה משם שמבואר לקמן שגם לדעת ר"ל פינו את כל המתים שהיו בירושלים, וא"כ אין חשש לקבר התהום וצריך לומר שלדעת ר"ל לא עשו את החצירות בירושלים על גבי סלע אלא משום מעלה.

לשבור כל הגזירות, וגם מטרה ומקדש. וכן הובא בהנהגת האדם מהרה"ק **רבי אלימלך מליז'ענסק** זי"ע א' (א, ט) וזל"ק, וישמור את עצמו מלדבר שום דיבור קודם התפלה אפי' דבר אחד כי זה מבטל כוונת התפלה, עכל"ק. וזה הכל כהכנה לתפלה, וק"ו בשעת התפלה כשעומדים לפני הרבש"ע ומבקשים, וא"כ איך אפשר לזלזל בזה. **בדרך** כלל איך שיהודי הולך לישון בלילה, כך התפלה תיראה ביום. (מתוך שיחת דברי פתיחה בראשית תשס"א - אי"ה עוד חזון למועד נביא השיחה הקדושה בשלימותה)

ניצוצי אש

מכ"ק מורן אדמו"ר הקוה"ט זי"ע א'

הכוונה ולכאורה מה הכוונה שמזוללים בהם, אלא שמזוללים בהם, ברומו של התפלה, ברומו של צריך לדעת שתפלה בכוחה

לרגל יומא דהילולא של הרה"ק הרבי רבי אלימלך מליז'ענסק זי"ע

מתוך דברים שאמר רביה"ק **לבחורי אנ"ש** בענין כוח התפילה ושלא לדבר קודם התפילה מהרה"ק הנ"ל: יש דברים שאיני מדבר עליהם אך יש לי מזה עגמת נפש, כוונתי לענין התפלה שאין מתפללין כדבעי, והרי בתפלה אנו מתחננים ומבקשים צרכינו מהרבש"ע. אי' בגמ' (ברכות ו:) דברים העומדים ברומו של עולם בכוחו של תפלה שעולה התפלה... צריך לדעת שתפלה בכוחה ובני אדם מזוללים בהם, ופירש"י זוהי תפלה שבעבורה"ש.

הרה"ק הד"ר מגאדרייא רבי אהרן מאוסטרהאזי"ע
תל' המגיד הק' ממעזריטש זי"ע
יומא דהילולא כ"ו אדר (תק"ע)



מתולדותיו

רבינו אהרן הד"ר מגאדרייא נולד לאביו רבי שמשון ז"ל בפרוסייה, אדות ולדותו לא ידוע הרבה, אלא בעיקר בעת ששימש כרופא הפרטי והאישי של קיסר רוסיה עסטרייך. ואח"כ כשנעשה רופאו של המגיד הק' ממעזריטש זי"ע וזה להיות האיש היחיד שהיה לו דלת פתוחה לחדר קדשו של רבו, בכל עת, ועל כך נקדים רובא דמדור זה. כאות הצטיינות לפעולותיו במקצוע הרפואה התמנה לרופא הקיסר, וכן הורשה לחגור חרב על ירכו והיתה לו השפעה רבה. לאחר שנוכח במעשה פלא מהמגיד הק' ממעזריטש זי"ע, עזב את כל הכבוד והגדולה שהיו מנת חלקו בחצר הקיסר וחר לכוון מחבבתו. וכך הוה עובדא:

יהודי אחד חלה פעם במחלה קשה עד מאד והגיע עד שערי מוות. בצרתם כי רבה, נסעו בני משפחתו אל רבם המגיד הגדול ממעזריטש. אמר הרבי - אל תדאגו, כי כשיבוא אל אביכם רופא הקיסר הוא יתרפא ממחלתו. חזרו בני המשפחה לעירם, והחלו לטכס עצה כיצד יגיע אל רופא הקיסר של רוסיה, הרי אביהם לא יכול לזוז ממיטת חוליו, והרופא המפורסם בוודאי לא יסכים לבוא עד לעירם בשביל יהודי פשוט. והנה, בשורה טובה הגיעה לאוזניהם - הקיסר מתעתד להגיע לביקור בעירם ורופאו האבא מתלווה אליו.

בשגעת עת הביקור, הלכו בני המשפחה אל הרופא, סיפרו לו על דברי הרבי, והתחננו לפניו שיבוא אל אביהם תמורת כסף רב. לאחר שתנניהם רבים, נעתר הרופא לבקשתם, והגיע אל מיטת החולה, ששכב במיטתו חסר הכרה.

לאחר בדיקה קצרה, קם הרופא ממקומו כבעש רב ואמר - הטרחתם אותי להגיע לאדם מת וחסר סיכוי, ומיד פנה ללכת. והנה, כשהגיע הרופא לדלת, והעיון מבט אחרון לעבר החולה, התרחש פלא. הרופא שב במרוצה לעבר החולה, בדקו בחופזה ואמר - מצבו הוטב מעט, הביאו לו מהר תרופה חזקה מאד שאולי תסייע לו. המתין כולם לתרופה, וביתיים שוב הוטב מצבו של החולה, והרופא ביקש תרופה קלה יותר. אך מספר פעמים, עד שהחולה התיישב במיטתו ללא שבעל שום תרופה. הודה החולה לרופא שהצילו, אך הרופא הגיב - איני מבין את רבכם, הרי בפועל לא עשיתי מאומה. השיב לו החולה - אסביר לך את אשר אירע. עד לך, שלכול מתלווה המלאך המשיעי לו במעשיו. ככל שהרופא גדול יותר כך המלאך גדול יותר. לרופא הגדול ביותר מתלווה המלאך רפאל בכבודו ובעצמו. אתה, רופא המלך, הרופא הגדול ביותר. בזכות שהופעת כאן, בא אלי המלאך רפאל ורפא אותי. (יש גרסאות נוספות לסיפור ועוד חזון למעיד נעלה אותם ע"פ הגליון א"ח).

הרופא האמיתי

ד"ר גרדיא, נתעלה במעלות התורה והוראה, עלה בסולם העולה בית-אל, וכיודע היה מחסדיו הגדולים של המגיד הק', ומתלמידיו היותר קרובים, ברבות הימים השתנה שמו, ועל אף היותו הוא עד אחרית ימיו ד"ר גרדי, שמו וזכרו לעולם קרוי הרה"ק רבי אהרן גרדי זצוק"ל.

יום אחד, הגיעה אשה אל הצדיק הרופא ובכתה כבי כבי בר אמרה: "גדול כיום בעלי מוטל גוסס במיטתו, והרופאים אמרו נואש, ואין ביד מי ממכריי להושיעני ולרפאותו, אולי יוכל הרב, בעסקו ברפואה, להציל את בעלי ממוות". אמר הצדיק, "שוב, רק אחרתך אצא אל ביתך".

וביתיים, הלך הצדיק לצחצח את נעליו. האשה, כגודל שברה, מחכה מתי יגמור הצדיק את הצחצוח, הרי בעלה גוסס ושוכב על ערש דווי, הא"ך יכול הצדיק לנחוג כך.

אך גמור הצדיק לצחצח את נעליו, פנה לנקות את מגבתו מאבק. והאשה, צופה מן העד, ולבה חלל בקרבה, הא"ך יוכל לרפאות את בעלה, אם יגיע רק בעוד זמן מה, הלא כל דקה היא קריטית ומשמעותית בהצלתו.

בשגגות הצדיק היתה נקיה מכל רבב ולכלוך, עתה הגיעה תורה של החליפה, הלא גם היא ראויה להיות נקיה ומבריקה.

ובל דקה שחולפת, זמן יקר הוא אצל האשה, ועתה אין תעמוד בכך, אם גם הרופא הצדיק הגדול, מתמהמה מלהגיע לטפל בבעלה החולה.

מתוך מצוקתה, נועקת לפתע האשה ברמעות שליש ואומרת, "שוב אלץ לוותר על עורכתכם, בטוחני כי רק הקדוש ברוך הוא יוכל להציליני".

בשמוע הצדיק את דברי האשה, נענע מעיניו ואמר לה, "עתה אין צורך שאגיע לביתך, בתחילת בדרךך הבנתי שהמצב נורא, לכן ציפיתי שתאמיני בחשיית, הרופא כל בשר, ורק באמונתך הפשוטה תוכלי לפעול, אם כן, תשובי לביתך ותראי כי הוטב לו לבעלך וכי יצא מכלל סכנה".

המצות הקדושות

בן יחיד היה למגיד הקדוש ממעזריטש, הנקרא הרה"ק ר' אברהם, וכונה בפי כל ר' אברהם המלאך אמנם נשמתו ודרגתו של צדיק למעלה למעלה מהמלאכים אך נקרא כך משום שיוכר את גופו יוצא מגדר אנושי ורבוך היה כבודו בחרות קודש עצומה מעת לעת. את המצות לפסח היה

נוהג להכין בעצמו בו ביום בקדושה וכוונות הידועות לו. המגיד הקדוש מינה שליח מיוחד בכל ערב פסח להביא שלוש מצות מצווה מבנו שהתגורר לתקופה בעירה חוואטטוב כי את מצותיו לקח רק מהרה"ק רבי אברהם המלאך זי"ע.

תלמיד היה לו למגיד ממעזריטש בעל תשובה ורופאו האישי הצדיק רבי אהרן גאדרייא ויהו היום נבחר לשליחת הקדושה להביא את מצות המצוה. רבי אהרן הרופא שישמח על שפלא בחלקו ומיהר בערב החג אל מעונו של ר' אברהם המלאך לקיים השליחות. בדרכו חזרה עבר בליבו הרהור על גודל קדושת המצות ועל התועלת הרוחנית שיכולה לעמוח לו ולנשמתו אם יטעם מהן.

לתמונו חשב שהמגיד לא יחסר מצה אחת ומדרגתו שבלאו הכי מרקיעה שחקים לא תיפגע לעומת היתרון שיוכל לקבל הוא, לפיכך החליף בסתר את משלוש המצות והניחה על שולחנו.

בליל הסדר ישב לאכול את מצת המצוה בשמחה עצומה. אולם ברגע שבלע הימנה השתתק כל גופו, נפל מכיסאו ולחרדת בני ביתו דאדו שוכב על הריצפה, ורק מילה אחת הצליח לפלוט מפיו - רבי.

גופו וליבו בערו בתבערה נוראה שאין לו יכולת לחיום. בני משפחתו רצו מייד מבוהלים לבית המגיד הקדוש לבקש על אביהם. המגיד הק' ממעזריטש זי"ע שישב על שולחנו הסתור חייך וציוה להשקותו בשיקוי הגורם להקאה ללא שהות אפילו שניה אחת!

אכן אחר שהושקה ברפואה זו והקיא את מעט המצה שבלע החל ר' אהרן להתאושש מהמקרה הנורא שאירע עמו.

לזמן אמר המגיד ממעזריטש: רבי אהרן ניצל וחסו על חייו רק בגלל שהו ארופא ואני זקוק לו ביותר, אלמלא זכות זו, היה בוודאי שרף כליל, לפי שאין כל אדם יכול לעמוד בתוקף קדושת המצה של בני הקדוש רבי אברהם המלאך זי"ע. ע"כ.

אחרי פטירת המגיד הגדול ממעזריטש עבר הרה"ק רבי אהרן גאדרייא לעיר אוסטרהאז (עיר רבינו המהרש"א שהיתה מלאה חכמים וסופרים וכן רבים מתלמידיו המגיד שחו שם), עד נאמן מפעולותיו הנשגבות של הראקטור רבינו אהרן מגאדרייא בספר "מוכרת לגדולי אוסטרהאז", (באדיטיות ה"ש"ן וד) הרב מנחם מנחם ביבר מאוסטרהאז כותב כדברים האלה "ד"ר אהרן גאדרייא, עזב את ארצו ומולדתו והלך לשמש את המגיד ממעזריטש זי"ע, הוא נתקבל לרופא המחוז בעירונו, אבל הוכרח קודם לעמוד למבחן לפני שלטון חכמי הרופאים מרוסיא. מהולל ומשובח בשלשן חסידים אשר מעריצים ומקדישים אותו, נפלאות מספרים ממנו בעירונו. לעת זקנתו קרא אותו בט"ס רבני בעירונו, כי אמרו אשר ברוח א-להיין קדישין הוא מרפא את החולים ולא על פי חכמת הרפואה...".

הסתלקותו זקן ושבע ימים, כבן צ"ה שנים, היה כשנסתלק לעלמא דקשוט וגופו הקדוש הוטמן בן גדולי אוסטרהאז ורבינו. על פי צוואתו לא נרשמו שבחים על מצבתו, כי אם אלה הדברים: פ"ג הישיש וחוק שחלך ושימש חכמים, אשר שימש להרב בויענא קדישא מ"מ דק"ק מעזריטש, מו אהרן במו שמשון דאקטר גאדריא, נפטר כ"ו אדר שני תקע"א לפ"ג צ"ב/ב.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

הסתלקותו זקן ושבע ימים, כבן צ"ה שנים, היה כשנסתלק לעלמא דקשוט וגופו הקדוש הוטמן בן גדולי אוסטרהאז ורבינו. על פי צוואתו לא נרשמו שבחים על מצבתו, כי אם אלה הדברים: פ"ג הישיש וחוק שחלך ושימש חכמים, אשר שימש להרב בויענא קדישא מ"מ דק"ק מעזריטש, מו אהרן במו שמשון דאקטר גאדריא, נפטר כ"ו אדר שני תקע"א לפ"ג צ"ב/ב.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

הילולא צדיקיה

Table with 2 columns: יום ה' כ"א אדר, יום ו' כ"ב אדר, יום ז' כ"ג אדר. Lists various dates and events related to the anniversary of the Rebbe's passing.

Table with 2 columns: יום א' כ"ד אדר, יום ב' כ"ה אדר, יום ג' כ"ו אדר, יום ד' כ"ז אדר, יום ה' כ"ח אדר, יום ו' כ"ט אדר, יום ז' ל' אדר. Lists various dates and events related to the anniversary of the Rebbe's passing.

